

Piekfijn drama over emotionele verwaarlozing

Drama

The Quiet Girl Regie: Colm Bairéad. Met: Catherine Clinch, Carrie Crowley, Andrew Bennett, Michael Patric. Lengte: 96 min.

Het jonge meisje Cáit verstopt zich graag. Ze is stil, eenzellig en observeert graag haar omgeving. In het bedompte huis waar ze woont bevinden zich vier kinderen, haar zwangere moeder schuifelt door de kamer. Cáit luistert een gesprek af tussen haar ouders waaruit duidelijk wordt dat zij die zomer naar een pleeggezin gaat, familie van haar moeder. Als haar lompe vader haar wegbrengt, kijkt het meisje uit het autoraampje en ziet ze de zon door de bomen schijnen. Een voorbode van wat haar te wachten staat. Zowel letterlijk als figuurlijk gaat de zon weer voor Cáit schijnen.

Het huis van het kinderloze echtpaar Cinnsealach is ruim, licht en heeft uitzicht op de natuur. Seán Cinnsealach is nors en zwijgzaam, maar zijn vrouw Eibhlín vangt binnenvetter Cáit met veel warmte op en geeft haar de liefde die ze zo node mist. Ze stopt haar in bad, poetst haar vieze teennagels schoon en telt tot honderd als ze geduldig Cáits haar borstelt. Het zijn schitterende scènes waar de genegenheid vanaf spat. Zelfs Seán ont-dooit langzaam, het moment waarop hij haar terloops een koekje toeschuift is een van de mooiste shots uit de film.

The Quiet Girl is gebaseerd op Claire Keegans novelle *Foster* (2010), in het Nederlands vertaald als *Pleegkind*. De Iers gesproken verfilming ervan is een triomf. Debuterend regisseur Colm Bairéad behoudt Keegans impliciete dialogen en voegt enkele scènes toe die qua toon naadloos bij Keegans subtiele vertelling passen.

Bairéad kiest voor een bijna vierkant beeldformaat dat perfect de beperkte leefwereld waarin Cáit voortbeweegt illustreert, met bovendien veel kaders binnen kaders. Ook behoudt hij het vertelperspectief, waarbij de kijker grotendeels door de ogen van het meisje kijkt. Wel ziet de toeschouwer dingen soms eerder, zoals het contrast tussen het donkere huis van haar ouders en het zonovergoten deel van Ierland waar de Cinnsealachs wonen, vlakbij de kust. Maar vooral het contrast tussen de liefdevolle wijze waarop haar pleegouders haar bejegenen en de kilheid van haar ouderlijk huis is uiteindelijk hartverscheurend: *The Quiet Girl* gaat over affectieve, emotionele verwaarlozing. Cáit, sterk gespeeld door Catherine Clinch, bloeit zichtbaar op onder de aandacht van Seán en Eibhlín. Als de camera eindelijk beweegt en met Cáit mee rent is dat een bevrijdend, euforisch moment.

Mooi hoe *The Quiet Girl* uiteindelijk liefde gelijkstelt aan aandacht, meer is er niet nodig. In zijn boekbespreking noemde Rob van Essen *Pleegkind* een „piekfijne novelle”. Op zijn beurt is *The Quiet Girl* een piekfijne film.

André Waardenburg